

[MATEŃKA *sb f*

V sg mat(e)ńko.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Dem. w funkcji hipokor. od „matka” ‘kobieta mająca dziecko’:

Wyrażenia »pani mateńko« [do własnej matki w wołaczu]: Mea tu mater Moiáis ty Páni Máteńko.

UrsinGramm 344.

Cf **MATUCHNA**, **[MATUCHNICZKA]**, **[MATUŚKA]**

FP